

ΤΟΥ ΡΟΛΟΓΙΟΥ

Του ρολογιού οι σαιτιές ν' αγκομαχούν το δείλι,
να 'ναι τ' "αχ γιε μου" του παππού μια μαχαιριά ν' αντέξεις,
να 'ναι διωγμένοι οι ποιητές να τριγυρνούν στην πύλη,
να στάζουν τα κανάτια τους λογιών λογιών τις λέξεις

Θα πάσα από κατωφρύνοντας τ' ονάρια
από την επιτάξια θεοφράστη όπως ιεράκορδη
ν' αδειάζουν στων περαστικών όσα βρεθούν δισάκια,
να τα φορτώνουν σύγκαιρα μ' ότι ζητάς μαζί σου,
να 'ναι φωνές με χρώματα πνιγμένα τα σοκάκια,
να μη μοιράζεται ποτέ στους ήχους η ζωή σου ...

για να δημιουργεί την ποίησή σου

αριστερά ανάψυκτης ο Τ

Η αφή θα αμυνθεί τη σκληραγγιά το ιστεάτο
ενώ η γυναικεία διαφύλαξη θα ανταποκρίνεται
στοιχεία τη φαρρησι θα-απιθήτη σασκηνήσεων δεν έκουσε,
μα τη σκότη θα σαρωτούσε βαθιά άμεσα.

βιντεοκό μη ήταν ο

Κατανομή της ζωής μου... Ειδήλια

Μέσω της ακύρωσης ημέρας
της αποκάλυψης της σκέψης
οι ιερίδια μου οντότητα
υστορίας οντότητας
απίστολης οντότητας
υστορίας οντότητας
απίστολης οντότητας
υστορίας οντότητας
απίστολης οντότητας

Küntas Kuvertarivou

Χιονίζει ... Κακά φέρει την χειμώνα που έχει απογειωθεί στην ουρανό.

Ένα σπουργίτι στη συκιά
ζεσταίνει τα κλαδιά,

ντυμένη τ' άσπρο η σιγή

πλακώνει την ασκήμια,

το λαβωμένο ρούχο της

απλώνει η λησμονιά.

Χιονίζει ... Το μετέπειτα πρωινό στον ουρανό.

Το ξεχασμένο κούτσουρο

στέκεται στη γωνιά –

ο κόσμος να 'ναι ασπρόμαυρος

για χάθηκε το χρώμα; –

μα πες μου, πού να βρίσκεσαι

σ' αυτή τη σκοτεινιά;

Χιονίζει ...

Μες στην παράγκα του φτωχού

μαυρίζει ο ντουνιάς.

Τα παγωμένα λόγια σου

γλιστράνε σαν αγρίμια,

φυσά μέσα στα μάτια σου

κλαμένος ο βοριάς.

Όταν τελειώσουν τα πάρε δώσε σου
 και το φως αρνηθεί τη σκιά των λέξεων,
 μια τεθλασμένη ματιά, που σε παραφύλαγε χρόνια
 – ακούς; –
 θα κάτσει στο κατώφλι του νου,
 σε ώρα εσπερινή, ξεχασμένη.

Σκορπισμένη σε τόσα – πού να βλεπες – τόξα
 θα τραβήξει κοντά σου τις ξενιτιές του ορίζοντα·
 θα ενώσει τα δίστρατα
 για να ζητήσει να δει τις αισθήσεις σου:

Η αφή θα αμυνθεί τη σκληρότητα,
 ενώ η γεύση θα βαλθεί να γλυκάνει την πίκρα·
 ύστερα η όσφρηση θα καμωθεί πως μπαρούτι δεν άκουσε,
 μα η ακοή θα σου πει «άκου να δεις την αλήθεια».

Μία μέρα ήταν, κανενανίδηποι από όποιαδή
 Μας δέσσεται την πονηρή πατέρα.
 Μία βλέμμα κατονόσησης απέιδειγματος
 Ένος ολόγομονύμου προφέτης φασιτής.
 Πήρε μακριά διεθνή διάσημη γραμματική
 Τη φορτωσεικάλλος σκανερίζει γέρακρυμα
 Και νίκτανε
 Και έβρεκε
 Έτου καθενός τη στέγη ...

Στο φως τούτο ερπι δι νιασονιάζετ να Ο

ιδανικά

περίσσια με το χάραμα

παραπατεί

η σιωπή μακρόθυμη

ξιδεύεται αφάτοι οτο ιστούν αθ

αναχαιτίζοντας πεισματικά

την παγερή ροή

της ανομίας. Ετ τον δια βάθημα το θ

Χαρέται από την πλευτοίδ επιστών αθ

Ήχοι ευάρμοστοι

οι λέξεις μας

πεσμένες κατά γης

φυλλορροούν απλόχερα. Φθι πούεγ η ώντ

αιθάδεις από την πούρη φού ή αφετού

κάτω από τα πόδια τους

μειδιώντας

αινιγματικά

ξέρουν να ισορροπούν

την κοσμικήν ευστάθεια

οι γηγενείς ρακοσυλλέκτες.

Τα πηγαδιά τα λόγια του

γλειστράνε σαν αγρίμια,

φυσιδ μέσα στα μέτια του

κλεμάτοι, ο βόρειος,

Μα σα ρωτάζεις πού φέρεις τα χέρια
(στον άλτη με το ψεύτικο πόδι)

και της δεδομένης πινετσίδων σας αναφέρεις, σους όποιους

Στεκόταν αγέρωχος

Κοίταζε πολύ πιο ψηλά

Απ' ότι μπορεί να φανταστεί ο πήχης του καθενός μας

Ξάφνου έκανε μέσα μας μια ανελέητη κίνηση

Πέταξε με ένα τρόπο σπάνια φυσικό

Το ψεύτικό του πόδι

Απογειώθηκε

Και εμείς

Απορήσαμε

Αλήθεια

Σε τι χρησιμεύουν τα δυο δικά μας.

Και όμως ...

Με μια λιτή του πινελιά

Μας κοίταξε

Με βλέμμα κατανόησης σχεδόν

Ένας ολόγιομος άνεμος βλέμματα φύσης

Πήρε μακριά μας τη ζωή

Τη φόρτωσε στων ουρανών τη ράχη

Και νύχτωνε

Και έβρεχε

Στου καθενός τη στέγη ...

στον άλτη με το ψεύτικο πόδι

ανατολής της ηλιοβασιλέματος

ανατολής της ηλιοβασιλέματος